

Gorinchem, 13-11-2021

Beste vrienden,

Aan de vooravond van mijn verjaardag ga ik er even voor zitten. Ik laat $\frac{3}{4}$ eeuw door mijn gedachten glijden. Toch wel gedenkwaardig. 75 jaar. Ik weet het nog niet helemaal, maar de dagen beginnen te tellen. Mijn gezondheid is alsof ik nog jong ben. Kortgeleden fietste ik meer dan 150 km. zonder elektrische hulp, op één dag, om daarna eten klaar te maken en de e-mail te beantwoorden. En als je me over de lange perrons van Roosendaal had zien rennen, met een koffer van 27 kilo en een tas van 11... Maar daar wil ik niet meer aan denken. Dat was een vreselijke afgang.

Corona. Dat Chinese lab heeft ons een mooie poets gebakken – en dan houd ik het voorlopig maar bij die onbewezen verklaring, ondersteund door de onbeschofte reacties van 's lands politiek. Reizen naar verre oorden wordt ondoenlijk, rampzalig en walgelijk. Maar ik had hemel en aarde bewogen om dit keer mijn verjaardag thuis te vieren. Net een halve dag thuis uit Afrika, hoor ik dat er een zeer beperkt aantal mensen op bezoek mag komen. Maar met Sinterklaas mogen het er meer zijn. Ik draai die twee dagen maar even om. Tot hiertoe heb ik aardig de regels gevolgd, maar er zijn grenzen.

Een afgang, die hele corona-toestand. Het levert veel fraudeurs in Afrika gouden tijden op, dat wel. Ik voelde me uitermate ellendig toen ik op de luchthaven van Brussel niet mee mocht. Ivoorkust had een nieuw (volslagen zinloos) document bedacht. Dat moest ik digitaal invullen. Maar de site werkte niet in het buitenland. Vijf mensen ploeterden tevergeefs voor me. Maar ik kon weer naar huis. Nieuwe covidtest. Nieuwe ticket (ook al een hele klus). Vanuit Ivoorkust werd me het benodigde reisdocument toegestuurd. Driemaal, want de reisdata veranderden steeds. Dat was dan driemaal 40 euro. Daar was het dan ook om te doen. Tot slot met de trein naar Brussel. Uitvallende België-trein in Breda. Dan naar Roosendaal. Trein naar België geannuleerd. Weer naar Breda. Op 10 seconden de laatste mogelijke trein naar Brussel gemist. Met de taxi. In de file... Weer een vlucht gemist. Ik heb me scheel betaald.

De laatste reis was geen pretje. De kerken in Liberia zijn volkomen verpest door die stomme Amerikaanse zending. Die kweken dollarafhankelijke kerken en maken roofdieren – als het om geld gaat – van predikanten. In Nepal liep ik daar ook tegenaan, bij tij en ontij. Maar dat maakt samenwerking heel complex en fragiel. Mijn laatste reis ging naar Liberia en Ivoorkust. Maar als eerste vrucht van ons werk zijn er in Liberia minstens 25 nazorggroepen van start gegaan. En we hebben de eerste stappen genomen om ook in Guinee te beginnen. Als je dat meetelt, was de reis misschien relatief duur, maar hebben we toch een mooie start mogen maken in twee landen tegelijk. Zo gezien was het dan toch heel goedkoop. Dat is bijzonder. En we hebben inmiddels een goed beeld met wie we wel probleemloos kunnen samenwerken.

Drukte. Af en toe te veel. In twee maanden moest ik 7 nieuwe drukgangen voorbereiden van boeken en brochures (7 in het Engels). Nu staan er nog een kinderbijbel in het Bété te wachten en een getuigenis van een ex-moslim, een uitermate overtuigend verhaal, dat massaal onder moslims verspreid gaat worden. Beide in Ivoorkust. En verder: opzetten van financiële acties, een verhoging van de vergoeding voor een evangelist in Nepal, een evangelist in India die zeer ernstig met de dood wordt bedreigd, een team dat naar de pygmeeën gaat in Kongo, een zieke medewerker, ... Dat is dan voor één dag. Morgen komt er weer iets nieuws. Net, terwijl ik dit schrijf, komt er telefoon van de drukker uit Caïro binnen. Hij had gelukkig al voldoende papier gekocht voor de Bijbels, voordat de papierprijzen enorm de lucht inschoten. Hij kan ons dienen voor de oorspronkelijk afgesproken prijs.

Lastig was de afgelopen jaren de steeds verder opgevoerde druk van een psychisch instabiel figuur, die me stalkte met brieven en digitale berichten. Ik ben niet de eerste die dat overkwam. De persoon heeft zich tot een treiter-expert ontwikkeld. Tot slot ging hij kerken aanschrijven met een zelfverzonnen zwartboek met verkeerde uitspraken die ik zou hebben gedaan, een fantasie over dreigende terreuraanslagen en andere flauwekul. Het is nu gelukkig weer rustig. Leuk is anders.

In de toekomst zal ik misschien nog wat meer moeten reizen. Het zal me niet rouwen. Ik vraag me af wat ik in Nederland nog doe. Af en toe preken, soms voor 5 of 6 handjes vol mensen. Ze kunnen zelf toch ook wel een opbouwend woordje doen en een gebed uitspreken? In die zin zie ik weinig zinvols in mijn verblijf in Nederland. Natuurlijk, het contact met familie, kinderen en kleinkinderen. Liefdevolle betrekkingen, dat heeft elk mens nodig. Maar voor kerkenwerk?

Onder professoren en decanen van universiteiten in den vreemde vindt mijn boek *Jesus Multinational* (alias *Jesus Supranational* en *Le Mouvement impétueux de Jésus*) zeer gretig aftrek. Trouwens, ook *Gemeentegroei Compleet* doet het uitstekend (in het Frans al een vijfde druk), en *Dynamiek in uw Kring* ook al (Frans: vierde druk) en het nazorgboekje *Opbouw* rijst al helemaal uit de pan, ook in het Nepalees en Hindi. Je ziet waar mijn 'open deuren' zich bevinden. Jezus heeft het daarover bij de uitzending van de twaalf en de twee-en-zeventig. Ook de apostel Paulus gebruikt die term.

Ik ben begonnen met het schrijven van nog weer een boekje (nadat mijn laatste twee boeken in het Frans waren). Het gaat over de kerk, een Nieuwtestamentische ecclesiologie, naar het voorbeeld van mijn eerste boek dat in 1979 is verschenen. Misschien zal het alleen (om te beginnen) in het Frans en het Engels verschijnen. We hebben er dringend behoefte aan in mijn werk.

Niet dat er in Nederland niets te doen valt. Ik kreeg een nieuwe buurman. "Wat doe jij voor werk?" "Zendeling." "Wat is dat?" Zelfs de uitleg 'missionaris' hielp geen lor. Nou ja, als je wilt weten wat ik doe, dan kun je dat tweewekelijks ververst lezen op www.bramkrol.com/weblog.

Nog even een fotootje uit Abidjan. En dan ga ik weer aan de slag. Welkom als je in de buurt bent. Vanwege de feestdag. Anders ook, alhoewel het bezoek beperkt blijft. Ik ben namelijk aan het werk. Of ik stap op de fiets, om een mooie tocht te maken – of in de trein, nooit wetend of ik wel of niet zal aankomen. En met 75 jaar besef ik het meer dan ooit: het einddoel komt naderbij, en soms verlang ik daarnaar. Maar voor die reis heb je geen NS nodig. Daarvoor zijn de engelen. Mogen die me dragen in Abraham's schoot...

Deze brief zet ik alleen voor de geïnteresseerde lezer op mijn weblog. Postzegels zijn duur, en de zalige zielen die mijn vriendenbrieven vroeger ontvingen zijn voor een belangrijk deel al in de zaligheid aangekomen.

Moge het jullie allen zeer goed gaan!

Vrede,

Bram Krol

